

Missa chrismatis 2017 Košice – Katedrála 13. apríla 2017

Milí bratia v biskupskej, kňazskej a diakonskej službe, rehoľníci, ctihodné rehoľné sestry, seminaristi, drahí bratia a sestry v Kristovi!

Čo všetko sa udialo v našej arcidiecéze od nášho posledného stretnutia na Zelený štvrtok v minulom roku, keď sme spolu požehnávali olej chorých a olej katechumenov a posvätili sme

krizmu? Koľko oleja sa počas uplynulého roka minulo?! Bolo to 20 litrov a minulo sa skoro všetko! Mohli by sme povedať: *Aké mrhanie! Veď ten olej a vonné látky nie sú lacným artiklom!* No pritom, koľko Božích milostí sa rozlialo tam, kde to ľudia najviac potrebovali!? Konsekrácie oltárov a kostolov, početné krsty, birmovania, pomazania chorých, 12 pomazaných novokňazských rúk, a okrem toho aj jedna pomazaná biskupská hlava, na ktorú sme svätú krizmu liali cícerkom. A keď to Pán videl, ani on nešetril svojou milosťou.

Azda vy, starší, si ešte pamätáte, ako nám naši rodičia neustále pripomínali: *Nebud'te márnivi, nerozhadzujte, musíme šetriť!* Nemohli sme si toho veľa dovoliť, preto sme s rodičmi šetrili. Ale nepochopiteľné na tom všetkom bolo, že naši rodičia sa vôbec nešetrili. Išli sa zodrať kvôli nám.

Mnohí sa svojim životom pripodobnili Bohu, štedrému na starostlivosť, obetavosť, milosrdenstvo a lásku. Zakaždým ma poteší, keď aj o nás kňazoch vydajú naši veriaci svedectvo, že práve počas uplynulého mimoriadneho Roka milosrdenstva, sme sa viac pripodobnili Ježišovi v jeho štedrej obetavosti. Kňaz má byť štedrý v láske a obetavý v službe. V tom sa šetriť nemá!

Slová o šetrení si musel vypočúť aj Ježiš, keď hosťoval v dome svojich priateľov Márie, Marty a Lazára. Mária pomazala Ježišovi nohy vzácnym voňavým olejom. Celý dom sa naplnil príjemnou vôňou (Jn 12, 1-8). Ona si Ježiša vážila a dala mu to najvzácnejšie čo doma mala. Judáš tomu však nerozumel a priamo pred Ježišom sa sťažoval: *Aké mrhanie! Nemohli sme to predáť!?* No Ježiš to videl ináč. V mrhaní oleja spoznal srdečnú a štedrú lásku, ktorá keď dáva, nemôže dať menej ako všetko.

Týmto postojom nám Ježiš dovolil nazrieť do jeho vlastného srdca. Srdce Boha je plné štedrej a obetavej lásky. Nešetrí sa a netrochári keď sa rozdáva a rozdeľuje pre iných. Boh nešetril vlastného Syna a nešetril ani vlastné Srdce. Ono je z lásky k nám ochotné aj vykrváčať.

V čítaní z knihy Zjavenia apoštola Jána je to jasne zachytené: *On nás miluje a svojou krvou nás oslobodil od hriechov (Zjv 1, 5). Cez svoju krv – píše sa doslova! Aké mrhanie životom!* – mohli by sme povedať, keď si uvedomíme, že mnohí ani nestoja o Ježišovu obeť! Ale Boh nešetrí krvou svojho Syna, tak veľmi mu záleží na ľuďoch. Vylieva svoju krv za nás a vylieva ju všetku.

Drahí bratia! Toto sú silné momenty, ktoré budeme v týchto dňoch sprítomňovať našim veriaci. Ale okrem Božej štedrosti a dobroty, je tu aj iná ozvena, ktorá rezonuje v dňoch veľkonočného Trojdnia. Je to naša ľudská skúposť, sebeckosť, zrada a nevera. Judáš zradil bozkom a Peter strachom. *Koľkokrát sa toto sebecké zlyhanie zopakovalo v dejinách Cirkvi a možno i v našom osobnom živote?*

V jednom kresťanskom týždenníku ma nedávno zaujala čerstvá karikatúra obrazu Poslednej večere – obrazu od Leonarda da Vinciho. Karikatúra je vlastne vynikajúcou fotografiou súčasných mladých ľudí. Oblečení sú v dobových kostýmoch. Znázorňujú Ježiša a jeho dvanásť učeníkov za stolom. Obraz ale už nemá názov Posledná večera, ale Posledná SMS-ka. Karikatúra nie je urážlivá, skôr ironicky pravdivá. Predstavte si, prečo!?

Ježiš uprostred stola dvíha oči k nebu a má pokrčené plecía. Je smutný, lebo keď sa chystá urobiť dôležité gesto ustanovenia kňazstva a Eucharistie, jeho učeníci sú práve zahľadní do svojich notebookov a smartfónov.

Táto fotografia verne vystihuje nás – deti dnešnej doby. Ježiš nám chce niečo dôležité povedať a zanechať, ale jeho verní sú zrazu neverní, nemajú čas počúvať. Každý má svoj svet – virtuálny svet, okrem toho aj svoje očakávania a svoje plány. Aké pravdivé sú v tejto situácii slová proroka Izaiáša: *Každý z nás zahol svojou vlastnou cestou (Iz 52, 13-53)*.

Vždy sa potvrdzuje, že Pán je k nám štedrý a bohato rozdáva svoje dary, my sme však sebeckí a neverní. Prirodzene, máme dôvody sa posťažovať a je nekonečne veľa príčin prečo rezignovať. Situácia Cirkvi, ktorú my žijeme dnes, je plná zmätku a subjektívnych pohľadov na vieru. Pri všetkej pastoračnej námahe, máme iba malý úspech, alebo vôbec žiadny. Kňazi, hlavne mladí, mi to často reálne pripomínajú! Vidia, že ľudí, ktorí ešte majú pohľad upretý na Krista, ubúda. Máme pokušenie povedať, že *Po nás, potopa!*

Ježiš nás ale učí niečo iné: zostať pri Bohu, i keby sa celý svet vybral vlastnou cestou! A paradoxne nás vyzýva k ešte väčšej obete, a nie k útrpnej a smutnej, ale k radostnej. Radostnú obeť kňazstva potrebujeme! Nevzdávajme sa tak ľahko svojich ideálov, hoci do nás kopú z každej strany! Buďme pohotoví obhájiť argumenty svojho celoživotného rozhodnutia.

Áno. Chceli by sme nejakú zmenu. Vždy túžime niečo zmeniť – v našom živote, v službe, v diecéze alebo vo farnosti. Je veľa dobrých vízií a plánov. No nezachránia nás vízie, ani naše dobre premyslené postupy! Tie sa vždy rozplynú v novej situácii a my zostávame znechutení z reality. To čo nás posunie ďalej a pomôže prekonať priepasť sebestačnosti, je upevňovanie dôvery, odovzdanosti do Božích rúk. Bez Ježiša nemôžeme nič dobré urobiť – ani my, ani naši veriaci. Toto máme učiť ľudí a sami sa v tomto postoji upevňovať! Iba v tejto odovzdanosti môžeme dnes obnoviť svoje kňazské sľuby a svoje kňazské srdce.

Sté výročie zjavení vo Fatime je výzvou k obnove štedrosti kňazského srdca. Panna Mária zvlášť nás kňazov vyzýva, aby sme sa nebáli odovzdať jej svoj kňazský život v plnosti, lebo ona ho posunie bližšie k Ježišovi. *Cítite tú konkrétnosť mariánskej úcty?* Božia Matka neprednáša teologické traktáty, ale ponúka jediné riešenie pre Cirkev a pre svet. Pozýva k detinskej dôvere voči Bohu.

A azda, čo sa týka pastoračnej vízie, Matka Božia opakuje, že najúčinnějšía kňazská cesta je cestou Kríža. Je to jediná cesta, ktorá vedie k víťazstvu. Veď aj Srdce jej Syna bolo zranené a prebodnuté. Bolo by naivné si myslieť, že naše kňazské srdce by malo byť iné.

My sme a máme byť kňazmi s prebodnutým srdcom, lebo iba cez také srdce môžeme byť štedrý v dobrote a láske ako Kristus. Cesta šetrenia kňazského srdca nevedie nikam. Iste, potrebujeme i vypnúť a načerpať nové sily, ale viac ako oddych, by sme potrebovali novú

horlivosť a nové presvedčenie, že sa oplatí dať Ježišovi to najvzácnejšie – vlastný život a nešetriť na ňom!

Tohtoročná Kvetná nedeľa bola poznačená krvavým terorom v Egypte. *Videli ste, ako sú tamojší kresťania pripravení na všetko?* Neopustia svoju vieru! Žijú v odovzdaní do Božích rúk. Oni žijú cestu Kríža každý deň. Oni si ju osvojili a sú presvedčení, že vedie k víťazstvu. Kňazov tam prenasledujú zlí ľudia a vyhľadávajú ich na farách, ale nie preto, aby ich prišli obťažovať prosbami o službu, ale preto aby ich mohli zabiť. Naozaj sa môže zdať, že diabolské sily víťazia na každom fronte a v každom kúsku sveta.

No Fatima nám dáva nádej, že zlo bude prekonané s výraznou podporou a pomocou Máriinho prečistého Srdca. Vydržme, buďme trpezliví, modlime sa ruženec a prosme o dar Abrahámovej viery a odovzdanosti. Diabol sa nám chce vysmiať a povedať, že už dosiahol všetko, že už má aj naše srdce. Nenechajme sa zastrašiť, on nemá posledné slovo. Boh je nad všetkým!

Milí bratia kňazi! Ak je nám Ježiš naozaj tak vzácny, dajme mu ochotne a štedro to najdrahšie čo máme. Dajme mu nanovo svoj život. Nie iba z polovice, ale naplno! Ak chceme Ježiša osláviť, nebuďme trochári a hlavne, nešetrime sa! Zostaňme naplno kňazmi, štedrými a radostnými bez uzavretosti do svojho sveta. Prichádzajme na spoločné podujatia – potrebujeme vzájomné svedectvo, potrebujeme sa povzbudiť v odhodlaní dať za Ježiša a Cirkev aj život.

Božia Matka, s ktorou sa modlíme ruženec a konáme pokánie za pokoj vo svete, ona pomôže Cirkvi prekonať všetky ťažkosti a zmätky. Len jej verme a dôverujme, počítajme s jej pomocou a odporúčajme sa jej orodovaniu, lebo ona je pri všetkých našich pádoch, najlepšou advokátkou a hlavne Matkou. Preto sa nezdráhajme a nebojme sa, 1. októbra tohto roku, podporiť zasvätenie našej arcidiecézy jej Nepoškvrnenému Srdcu. Ona vie byť veľmi štedrá a aj za najmenšie gesto vernosti v kňazskej službe, dokáže vyprosiť na prvý pohľad nemožné veci.

Žijeme neľahkú hodinu Cirkvi, preto sa vám chcem zo srdca poďakovať za vašu službu v pastorácii i v administratíve. Zjednocujem sa dnes s vami vo vďačnosti voči Ježišovi za to, že si nás vyvolil, pomazal a posvätil pre svoju službu. Aj my buďme štedrý a nebojme sa hoci aj celý svoj majetok premrhať na Božiu slávu, a hlavne, nešetrime seba samých! AMEN